

Choreograaf Marc Vanrunxt maakt met 'For Edward Krasinski' een verbazend en radicaal werk

TEGENDRAADSE SCHOONHEID

Marc Vanrunxt kende als choreograaf grote hoogtes, maar ook diepe dalen. Sindsdien doet hij vooral koppig zijn ding. Zo is er zijn fascinatie voor componist Morton Feldman. Of zijn verlangen om andere kunstenaars te laten inbreken in zijn eigen werk. Die basisingrediënten bepalen zijn nieuwe stuk 'For Edward Krasinski', een verbazend en radicaal werk.

DOOR PIETER TJONCK

Een van de 'inbrekers' die Vanrunxt (niet voor het eerst) uitnodigde, is beeldend kunstenaar Koenraad Dedobbeleer. Die creëerde vanuit vier heldere beslissingen een object. Hij verdeelde een plaat multiplex in twee. Elk deel zaagde hij volgens een zigzaglijn nog eens in twee. Daarna schroefde hij de platen haaks op elkaar. Die sculpturen hing hij met touwen zo aan elkaar dat ze elkaar in labiel evenwicht houden. Dat object hing hij boven het podium.

Er is niets geheimzinnigs aan dit object. Je snapt snel hoe het in elkaar zit. Toch intrigeert het. Het affirmeert zich nadrukkelijk als een daad die 'zomaar' gesteld werd, maar wel heel weloverwogen en precies is. Die paradox trekt de aandacht. De dans kent dezelfde paradoxale combinatie van precisie en willekeur.

Eerst besliste Vanrunxt om het piano-werk *Triadic Memories* van Feldman live te laten uitvoeren door Yutaka Oya van Champ d' Action. Op zich al ongewoon. Op het eerste gehoor klinkt dit werk extreem eenvoudig, zelfs monotoon. Maar gaandeweg raak je verstrikt in zijn labyrintische structuur. Hou dan maar de tel bij! 'Dansmuziek' is dit niet.

Als om de zaak nog te compliceren vroeg Vanrunxt daarna aan een andere choreograaf, Salva Sanchis, om ook een choreografie op deze muziek te maken. Een tweede inbraak op invitatie dus. Zo ontstonden twee solo's: die van Vanrunxt voor danser-choreograaf Etienne Guilloteau, die van Sanchis voor danseres Georgia Vardarou. 'For Edward Krasinski' voegt deze werken koud samen. Elk krijgt zijn

helft van het podium, zijn belichting, kostuums,... Slechts twee maal betreden de dansers het terrein van de andere.

Geen verhaal, geen boodschap

De piano van Yutaka Oya staat tussen beiden in, als de zwarte balk die een splitscreen verdeelt. Beide stukken houden elkaar in labiel evenwicht, net zoals in het object van Dedobbeleer. 75 minuten lang. Die collage kreeg een titel: 'For Edward Krasinski', naar de Poolse 'conceptuele'

■ Etienne Guilloteau en Georgia Vardarou voeren elk apart hun choreografie uit.

kunstenaar die assemblages maakte met gevonden voorwerpen, foto's en tape.

Werkt zoiets? Hoe vreemd het ook klinkt: ja, heel goed zelfs, mits enkele mentale voorzorgen. Zoek geen verhaal of

boodschap. Die is er niet, afgezien van het simpele feit zijn dat choreografen de vrijheid claimen om hun 'daad' te stellen zonder andere verantwoording dan het feit dat ze die stellen. Zoek evenmin overeen-

komsten tussen de twee podiumhelften. Ze zijn er niet, of slechts toevallig. Wat gebeurt, gebeurt.

Vonken heen en weer

Maar dan wel met ongelooflijke precisie. En extreme contrasten. Quasi expressionistisch molenwieken of extreme verstilling bij Vanrunxt/Guilloteau. Gesofisticeerde improvisaties met verbluffende ruimte-effecten bij Sanchis Vardarou. Een soort getormenteerde blik bij Guilloteau, een uitgestreken gezicht bij Vardarou. Op onverwachte ogenblikken schieten er echter vonken heen en weer.

Slechts één ding hield Vanrunxt zelf in de hand: hij koos met zorg alle kostuums, prachtige jonge ontwerpers: Dat verradt dat het zoeken naar pure schoonheid een sterke drijfveer is. Maar wel tegendraadse schoonheid dus. Fascinerend.

O.a. nog in Vooruit, Kaaitheater

FOTO RAYMOND MALLETIER/RV